

Ἐφόρσε κράνος ἀντὶ σγουρῆς περούκας, σπαλιέτες ἀντὶ πετρῶν, καὶ ξιφίδιον ἀντὶ φαρέτρας.

Ὅμοι! εἰς τὰς κυρίας προξενεὶ πλέον τρόμον! Εἰς τοὺς ἀνδρας;

Ἐ! εἰς αὐτοὺς ἔνεκα τοῦ ὧς ἐκ τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναπτυχθέντος πολεμικοῦ φρονήματος κατορθώνει νὰ διεγείρει τὸν . . . ἐνθουσιασμόν μόνον.

Ἴνα κατανοήσῃ τις τὸν βαθμὸν, εἰς ὃν ἔχει φθάσει ὁ πολεμικὸς ἡμῶν ἐνθουσιασμός, πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι ἀκόμη δὲν ἦλθεν ἐξ Ἰμβρατίας ὁ ἀγαπητὸς φίλος Κλ. Πζ., ἵνα καταταχθῇ εἰς τὸ ἵππικόν, ὡς εἶχε πράξει πρὸ δύο ἐτῶν.

Κατ' αὐτὰς ξετινάζονται τὰ ἀπὸ αἰῶνων σκονισμένα βιβλία τῆς ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Οἱ δὲ ὑπάλληλοι, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἐφόρου, ἐργάζονται ὅλην τὴν ἡμέραν ἔσκεινίζοντες, ἀλλὰ καὶ σκονιζόμενοι καὶ καλυπτόμενοι ὑπὸ παχὺ στρώμα κόνεως. Τὴν φιλοπονίαν των μαρτυρεῖ τὸ ἐξῆς τοῦ εὐφυοῦς ἐφόρου:

Ἰδὼν τινα ὑπάλληλον ἀναβιβασμένον ἐπὶ κλίμακος, βουτημένον εἰς τὴν σκόνιν, λέγει πρὸς ἕτερον ὑπάλληλον: «Καταίβασε κ' ἐκεῖνον τὸν τόμον, θέλει ξεσκόνισμα.» Καὶ ἔδειξε τὸν ἐπὶ τῆς κλίμακος ὑπάλληλον.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Μωρὲ Γιάννη, ἓνα πράγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀκόμα, ἀκούω νὰ λένε πάλι γιὰ προπαρασκευαίς καὶ ἐτοιμασίαις, μὰ γιὰ πετωμάτα δὲν ἀκούω τίποτε.

— Τί κρυτὸς ποῦ εἶσαι. Δὲν ξέρεις πῶς δὲν εἶναι πλέον ἡ τὰ πράγματα ὁ Κουμουνοῦρος;

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 10

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ὁ Ἐδουάρδος ἔμεινεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης δύο ὅλας ἑβδομάδας κατατηκόμενος ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων. Παρῆλξε τις γυνὴ ἤρχετο καθ' ἐκάστην καὶ ἤλλασσε τοὺς ἐπιδέσμους τῆς πληγῆς. Ἠγρύπνει τὰς πρώτας νύκτας παρὰ τὸ πλευρόν του, τῷ ἔφερε τὸ φαγητόν, τὸν παρηγόρει. Ἦτο καὶ νοσοκόμος.—Ἄ! μητέρα μου ἔλεγεν ἂν ἤξευρες ὅτι ὁ υἱός σου εὐρίσκετο ἐδῶ!—Βέρθα, Βέρθα! ἀνεφώνει ἄλλοτε πάλιν ἂν ἦτο πλησίον μου, δὲν θὰ ἦσθάνομην τὰς ἀλγηδόνας, θὰ ἦμην ὑγιής. . .!—Ἄλλ' οὔτε ἡ χήρα Δωρναί, οὔτε ἡ Βέρθα ἔμαθε τὸ συμβάν τοῦτο, διότι ὁ Ἐδουάρδος ἐξηκολούθει νὰ

ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ

τῆς Ἀράχνης ἐνεπλέχθη τὸ σάββατον εἰς Φάληρον ἐν σαλλάκι πλεκτόν καὶ ἐν γάντι ἀριστερόν.

Ἡ Ἀράχνη εὐτυχῶς δὲν εἶνε μονόχειρ, ὥστε τὸ γάντι τῆς εἶνε ἀχρηστον, ἀν καὶ τῆς ἐρχεται ὠραία, ἔσον διὰ τὸ σαλλάκι οὔτε ἀποκορηαίς εἶνε διὰ νὰ τὸ φορέσῃ, οὔτε ἔννοει νὰ ἐκθέσῃ εἰς τοῦ μπάτη τὴν δρόσον τὴν ἰδιοκλήτριαν ἢ Ἀράχνη τὸ ἀποδίδει ἐπὶ πρώτη αἰτήσῃ ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Μέλλοντος.

Ἐν τούτοις ἄς τῇ ἐπιτραπῇ νὰ εἴπῃ εὐσεβάτως, ὅτι θὰ ἐπρωτίμα ἀντ' αὐτῶν νὰ εὕρισκε τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀπολεσθὲν ἄνθος τῆς Βασιλείσεως τοῦ Φαλήρου ὡς εὕρην ἄλλοτε τὰς ἀπολεσθείσας διόπτρας τῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς τὸν Κ. δεικνύει ὁ Π. μίαν μετοχὴν τοῦ Δανείου τῶν 60,000,000.

— Νὰ τὴν δώσῃ, φίλε μου, τοῦ κ. Πλάτωνος Νεγρεπόντη, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ κερδήσῃ καὶ ὅτι πρῶτ' πρῶτ' θὰ ἔλθῃ νὰ σοῦ φέρῃ τὰς 100,000.

Μινωταυρισθεὶς σύζυγος, κράσεως φλεγματικῆς, ἠγωνίζετο νὰ ἐξηγήσῃ φιλοσοφικῶς τὰ ἀμαρτήματα τῆς συζύγου του.

Ὁ πρὸς ὃν ἐξηγεῖτο φίλος:

— Οὐφ ἀδελφε, κερατένια φιλοσοφία εἶναι αὐτή!

Εἰς Ἀθηναίων Ἀγαθόπουλον διηγοῦνται ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Μ. ἀσθενεὶ ἐπικινδύνως.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μὲ μεγάλην ἑτοιμότητα πνεύματος ἔρωτᾷ:

— Καὶ εἶναι ἀπὸ τὸν Μ. γεροντότερος;

τοῖς γράφῃ τακτικῶς καὶ νὰ τοῖς ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ταχέως. Ὁ κ. Δάξων ἐπεσκεπτετο συχνὰ τὸν ἀτυχῆ ὑπάλληλον καὶ ἡ σύζυγός του τῷ ἐπεμπε δίπυρα καὶ τέϊον.

Μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας καὶ δύο ἡμέρας ἀφοῦ ἠγέρθη τῆς κλίνης τὸν μετέφερον ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δάξωνος, ὅπου ἡ ἄλλη μήτηρ ἢ ἀγαθὴ κυρία του περιποιεῖτο τὸν Ἐδουάρδον. Ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ. Οἱ δολοφόνοι ἐκρύπτοντο ἢ ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἐδουάρδος οὐδέποτε ἐξήρχετο νύκτα μόνος.

Ἐπὶ τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν στήρησιν τῆς μητρός καὶ τῆς Βέρθας ἐγκατέλειπε μετὰ τρεῖς μῆνας τὸ Λονδίον καὶ κατήλθεν εἰς τὴν Ἄβρην, ὅπου συνητήσαμεν αὐτὸν ἐπανακάμπτοντα εἰς Παρισίους.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀμδαίου κόμητος τοῦ Σαιν-Μώρ, εἰς τὸν χορὸν τοῦ ὁποίου μετέβη τὴν ἰδίαν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς του, εὐελπίς ὅτι θέλει συναντήσῃ ἐκεῖ τὴν Βέρθαν, ὁ Ἐδουάρδος ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν Δεσορέλ, εἰς δὲ τὸν Μαρκήσιον Μωρυγνὺ τὸν Ἰούλιον Ριγῶ. Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς μητρός του, ἐγκαταλείψας ἀποτόμως τὸν χορὸν, αὕτη ἀποροῦσα καὶ τεθλιμμένη, διότι ἔμελλον νὰ ἀπωλέσῃ τὴν προστασίαν τοῦ νέου Κόμητος, παρεκάλει τὸν υἱὸν τῆς νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει.

— Μὴ ζητῆς περισσότερα, μητέρα, ἀπεκρίνετο ὁ Ἐδουάρδος — ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀμδαίος.